

Optimismus v trápení?

S manželkou jsme posnídali, a jak je to u nás důchodců pravidlem, následovala pracovní porada: co budeme dělat, co kdo máme pro dnešek v plánu.

„Musím napsat zamyšlení do rubriky Padesát plus“, upozorňuji na redakční termín uzávěrky v Adventu.

„O čem budeš psát?“ vyzvídá a pak mi radí: „Napiš něco optimistického, radostného“.

„Děkuji za inspiraci. Má-li to být optimistické, napíšu něco o těžkostech a trápení“, končím rozhovor. Usedám ke stolu a přemýšlím jak začít. Jsem přesvědčený, že i o těžkostech a trápení lze psát optimisticky.

Ještě jsem se nestačil soustředit, když zazvonil telefon. Volá mi dávný přítel, který se v poslední době dvakrát podrobil operaci. Svěřuje se mi s následnými obtížemi, které ho trápí, a aby toho nebylo málo, tak ho navštívili zástupci jakési nové společnosti, on jim jako důchodce podepsal smlouvu na změnu dodavatele elektřiny a oni mu hned odčerpali z konta několik tisíc korun.

Končím rozhovor a chystám se ke psaní. Jdu přivřít dveře, aby mne z vedlejší místnosti nerušil hovor manželky. Ta se přes svůj telefon snaží získat přímluvu pro našeho známého, který hledá zaměstnání.

A tak ještě dříve, než jsem začal psát, naskytla se mi dostatečná inspirace pro zamýšlené téma: v prvním případě to byla nemoc, finanční problémy a selhání lidí, v případě druhém ztráta zaměstnání. A musím podotknout, že v obou případech šlo o problémy věřících lidí.

Ano, je to tak: žijeme ve světě, kde se problémy ani věřícím nevyhýbají. A právě tato skutečnost nás opravňuje, abychom k těžkostem a nesnázím přistupovali optimisticky. Tak to nyní udělejme!

Bible jasně říká, že trápení a bolest jsou důsledkem hříchu. Bůh stvořil člověka a postavil ho do nádherného prostředí. V první kapitole knihy Genesis, kde je zpráva o stvoření, se několikrát opakuje slovo *dobry* a *dobré*. V tom se odráží úžasný záměr, který měl Stvořitel se světem a jeho obyvateli. Učinil dobrý svět, postavil do něj dobré lidi a připravil jim dobré prostředí. Když ale lidé zhřešili, oznámil jim, že přirozeným důsledkem a ovocem jejich jednání bude trápení (Gn 3,17). A tak se začala psát smutná stránka života lidí.

Bůh ovšem od svého původního záměru neustoupil – a to je pro nás první optimistická a radostná zpráva. Od začátku přistupoval k lidem s úmyslem pomoci jim a zachránit je. Už v ráji se držel stejné zásady, kterou později oznámil Izraelcům: „Nemám v úmyslu vás jakkoliv zmalomyslnovat, ale naopak vám chci pomoci a dát vám naději do budoucna. Potom ke mně opět získáte důvěru a já ochotně vyslyším vaše prosby“ (Jr 29,11-12 - SNC).

V tomto Božím vzkazu je silný paprsek jistoty a naděje, který proniká do každé temnoty našich zkoušek a těžkostí: Nejsme v nich sami! Je s námi Bůh, který nám chce pomoci. Je připraven vyslyšet naše prosby. Důvěřujme mu!

Druhou optimistickou zprávu nám do temných chvil trápení posílá pisatel žalmu. Ten přiznává, že mu to bylo k dobrému, když prošel trápením a bolestí, protože se naučil lépe

poslouchat Boží rady a přikázání (Ž 119,71). Kdosi moudrý řekl, že teprve ve zkouškách se učíme rozlišovat marnost věcí časných a hodnotu věcí věčných. Bůh jako náš nebeský Otec si přeje, abychom my, jeho děti, byli přetvořeni do podoby Ježíše Krista (1 J 3,1-2). Zkušenosti často ukazují, že k této proměně dochází právě ve zkouškách.

A jestliže jsme opravdu věřící, tak je tu pro nás další optimistická rada, které se můžeme vždycky chopit, když se dostaneme do nesnází: Držme se víry v Boží zaslíbení! Nikdy nestavějme na vlastních dojmech a pocitech! Mysleme na to, že naše pocity – především když prožíváme stres – jsou naprosto nestálé a nespolehlivé, stejně jako jsou pak ukvapená a nerozumná všechna naše rozhodnutí.

Důvěřujme Božím slibům. Ty jsou jisté a spolehlivé, protože za nimi stojí ten, který se nemění a který to s námi myslí dobře. Nedovolme, aby někdo naši důvěru v Boží sliby zpochybnil.

Další dobrá zpráva od Boha zní: Těžkosti nejsou pro věřícího konečnou stanicí! Protože to s námi od počátku myslí dobře, nikdy nás neopustí v půli cesty, ale dovede nás k cíli. V nesnázích se mnoho lidí zastaví u otázky „Proč se to stalo?“, a jsou znepokojení, když nenajdou hned odpověď. Tu ovšem obvykle dostaneme až později, na další cestě, pokud se na ní k Bohu více přiblížíme a necháme se jím vést.

Z výše vzpomenutého žalmistova přiznání můžeme usoudit, že těžkosti jsou dobrou školou, jestliže k nim správně přistupujeme. Mohou být důsledkem našich minulých chyb a špatných rozhodnutí, mohou být napomenutím, že se vzdalujeme od Boha, nebo právě naopak – mohou být určitým „poplatkem“ za přednost, že můžeme následovat Pána Ježíše i na cestě trápení. A opět jsme u té dobré, optimistické zprávy: V každém případě pamatujme na to, že nás Bůh jako své děti těžkostmi netrestá, ale vychovává a k sobě přitahuje. Využijme tuto příležitost a jeho nabídku!

Jsou to právě chvíle zkoušek, kdy si můžeme více než kdy jindy ověřit důležitost modliteb a četby Písma. Otevřeme Bohu srdce s důvěrou a jistotou, že nás slyší a je připraven dát nám to, co právě potřebujeme. Nepředepisujme mu, co má podle našich představ učinit, ale žádejme o to, co je podle jeho vůle pro nás nejlepší a nejpotřebnější.

Dopisuji článek - a musím přiznat, že to činím až druhý den večer. Několikrát jsem totiž musel práci přerušit pro jiné nepředvídané záležitosti. Ale je to tak dobře. Právě dnes odpoledne byl u nás na návštěvě ten včera ještě nezaměstnaný a přinesl radostnou zprávu: V konkurzu získal dobré místo a byl vyzván, aby přišel podepsat pracovní smlouvu. A věřím, že i ten nemocný a podvedený přítel se bude radovat z nové zkušenosti, kterou s Bohem učiní. Nebude to poprvé, kdy se k němu Bůh přizná. Již před více než třiceti roky jsme si v jeho těžké nemoci ověřili, jak pravdivá a optimistická slova napsal švýcarský teolog Kurt Koch: „Když chce Bůh pro nás vykonat něco úžasného, tak začíná těžkostmi, a když chce vykonat něco opravdu obdivuhodného, tak začíná s nemožnostmi.“

Jiří Drejnar